

110. Møde.

Tirsdag den 9. April Kl. 13³⁰.

Formanden: Denne Dag er en Sorgens Dag for det danske Folk. Den 9. April 1940 blev Danmark udsat for et brutalt Overfald. Tyskland brød sit Ord. For første Gang i Aarhundreders Historie blev hele vort Land besat af fremmede Hære. Vor Frihed blev knækket, vore Idealer forhaanet, vore Landsmænd forfulgt med Fængsel og Tortur. Det blev den tyske Nazismes Skæbne at skrive det mest nedværdigende Kapitel, Historien kender.

Saa længe Besættelsen varede, mindedes vi vore faldne i to Minutters Stilhed. I Dag er Flagene hejst til Ære og Minde for dem, der satte Livet til i Kampen for Danmarks Befrielse. I den dybeste Ærbødighed mindes vi alle dem, der ofrede Livet, og alle dem, der blev Ofre i Kampen. Vi udtaler vor varmeste Medfølelse med de mange, der maatte udstaa svære legemlige Lidelser og haarde sjælelige Prøvelser — og med enhver, der har faaet dybe Hjertesaar.

De Ofre, der blev bragt, har ikke været forgæves. De var en Del af den Pris, som et Folk maa betale for sin Frihed. Imod den tyske Terror satte vi den folkelige Samling, og hvert Tab, vi led, gjorde Samlingen inderligere og gav Haabet stærkere Vinger.

Den 9. April gik meget gammelt under, og meget nyt blev til. Der fødtes en dybere Forstaaelse end nogen Sinde før for det folkelige Sammenhold, og det er mit Haab, at det, vi her har oplevet, vil komme til at præge vor Generations politiske Liv og for altid være en Tone i dansk Politik.

For den danske Rigsdag, der maatte føle det største Ansvar over for Nation og Folk, blev det en vanskelig Tid — utvivlsomt den vanskeligste i Rigsdagens Historie. Mange tunge Afgørelser maatte tages, Afgørelser, der var prægede af det bitre

Kompromis mellem vore Ønsker og de Farer, der truede.

Der var et nært Samarbejde mellem Konge og Rigsdag. I de onde Aar blev vor Konge det alle forenende Symbol paa Frihedsviljen i vort Folk. Det mindes vi i Dag med Taknemmelighed.

Som saa ofte før i vor Historie var det Smerten og Nederlaget, der blev Udgangspunkt for nye kæmpende Kræfter. Vort Folk holdt ud, det kapitulerede aldrig, og da Nøden var størst, var der ogsaa en Ungdom, der var villig til at sætte Livet ind i Modstandskampen. De Allierede støttede vor Vilje til Selvstændighed, og vi takker dem i Dag for den Frihed, som deres sejrjrige Hære gav os.

Den tyske Nazisme, der vilde gøre Magt til Ret, er knust, og vi afventer nu den Dag, da et nyt Tyskland ud af egen fri Tilskyndelse erkender, at ogsaa Overfaldet paa Danmark den 9. April var en Forbrydelse.

For os selv betyder denne Dag, at vi vil forstærke vore Bestræbelser for at bevare vort Folks Frihed og vort Lands ukrænkelige Suverænitæt — den Frihed, der ikke blot er hjemlet i Loven, men er Liv og Aand. De Landsmænd, vi mistede, er med i vor Stræben, naar vi nu af ærlig Ævne søger at forme en lykkelig Fremtid for vort Folk.

(Medlemmerne paahørte staaende Formandens Udtalelse).

I Skrivelse af 5. d. M. anmoder Arbejds- og Socialministeren om, at der maa blive foretaget Valg af 2 Medlemmer til Landsnævnet for Børneforsorg for de nye kommunale Raads Valgperiode, dog længst til 31. Marts 1950.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 330 af 12. Juli 1945 om Revision af visse tyske Betalinger og

Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 499 af 9. Oktober 1945 om Avancebegrænsning vedrørende visse Leverancer og Arbejder m. v., omfattet af Lov Nr. 330 af 12. Juli 1945 om Revision af visse tyske Betalinger og